

Darai Lajos (Kápolnásnyék):
Tisztelt Árpád Fejedelem-díjat
Adományozók!⁶

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesületnek adományozott Árpád fejedelem díjat 2012. december 16-án vehette át egyesületünk három tagja – Csámpai Ottó, Darai Lajos és Szekeres István – Erdélyi Géza felvidéki püspök kezéből, aki szintén tagja Egyesületünknek.

Árpád emlékdíj.⁷

Van az etikának egy szigorúbb meghatározása, mint amivel eddig többnyire találkoztunk, és ez manapság, amikor eljutottunk végre az etikaoktatás újra bevezetésének küszöbére, időszerű és korszerű. Az etika az emberi cselekvést szabályozó, az erkölcsi tényeket megalapozó tudomány. Az erkölcs pedig az ember önfelfogásának egyik alappillére, az önmegvalósítás akaratát irányító érték ígéret és a jó elérésének jutalma is egyben. Ebből az emberi természet törvényéből kibújni nem lehet, ez tesz mindenkit szellemi személyné, azaz szabaddá. Kérdés, hogy honnan van bennünk az ehhez szükséges lelki-szellemi tartalom, ki vagy mi segíthet minket ebben?

A társadalmi együttműködés, az emberi cselekvés összehangolása létrejöttének feltételei között a háttérben ugyanezeket az erkölcsi elveket találjuk, vagy ha nem, meg sem valósulhat a valós érdekek számbavétele, a javak megfelelő elosztása a résztvevők között különböző erőfeszítésük szerint. Ismeretes, hogy ennek az együttműködésnek terhei vannak, amit közösen kell viselni, társadalmi szerepet, kööttséget kell vállalni és teljesíteni. Ezért az igazságosság szempontja elsődleges a hatékonyság érdekében. Látjuk eközben, hogy

⁶ Budapest, 2012. december 16-án elhangzott beszéd az Árpád-díj átvételekor.

⁷ https://epa.oszk.hu/01400/01445/00016/pdf/EPA01445_acta_hungarica_2016_2_198-203.pdf.

feltárhattuk ugyan az erkölcsösség társadalmiasult ösztönzését és ellenőrzését, de azzal még az előbbi kérdésre nem válaszoltunk: Honnan van bennünk az erkölcsös élethez szükséges lelki-szellemi tartalom, ki vagy mi segíthet minket ebben?

E kérdések méginkább feltolulnak, ha a mai valóság felől közelítünk, mert nem vigasztal bennünket, hogy nemcsak magyar vonatkozásban hiányzik az erkölcsi alap, de az emberiséget is ádáz küzdelemben ostromolja az embertelenség. Irodalmi emlékek jutnak eszünkbe: „Mintha újra hallanók a pusztán / A lázadt ember vad keserveit”; szinte újra érvényes, hogy „Hányszor támadt tenfiad / Szép hazám, kebledre, / S lettél magzatod miatt / Magzatod hamvvedre!” Nem túlzás fiataljaink helyzetfelismerésére azt mondani: „Szerte nézett s nem lelé / Honját a hazában”. S hozzá tehetem: „Nem én kiáltok, a föld dübörög”.

A magyar föld is dübörög. Alig élünk, rosszul élünk, úgy látszik, sorsunkba nincsen beleszólásunk. Szinte üldözött lett az igazság, az igaz ember, a magyar ember hazánkban és a Földön is. A világban a nyugati ember alapelvárása az élettől – legalábbis látszatra – a kényelem és szórakozás, a keleti emberé még mindig a munka, ahol bizonyíthatja egész emberségét, tudását, rátermettségét. Ez utóbbi a magyarokra is teljességgel vonatkozott a múltban, s a jövőben is így kell maradjon! Különben hová jutunk, meddig tudunk egyáltalán megmaradni, mit építenek belőlünk a törvénné, természeté tett társadalmi folyamatok?

E nagy nemzeti és emberi nehézségek miatt megszólalásunknak vagy hallgatásunknak nagy a jelentősége. Csoda, hogy eddig kibírtuk, mert régóta fenekedik emberségünkre az embertelenség. Lépnünk kell megmaradásunk, a honmegtartás és az emberiség érdekében. És hogy megvan hozzá az alapunk, a magyar műveltség és a magyar történelem, azt éppen a most először díjazott Zürichi Magyar Történelmi Egyesület bizonyítja.

Ha választ akarunk adni a kérdésre, hogy mit adott a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület, vagy ahogy mi mondjuk, a ZMTE a magyarságnak, mivel járult hozzá eddig történelmi és nemzettudatunk nagyszerű világához, e beszéd szűkre szabott lehetőségei nem elegendők rá. Még arra sem, hogy magát egyesületünket, egyesületi életünket kellő mélységben bemutassam. Megköszönöm a lehetőséget, hogy ennek a díjnak kapcsán felvillanthatok most pár jellemző mozzanatot a teljesség igénye nélkül. A negyedszázadnál is hosszabb idejű működésünk legtöbb eredményét elérhetővé tettük az egyesület www.zmte.org című honlapján, illetve a Magyar Elektronikus Könyvtárban.

A ZMTE eredményes kutatások összefogója, támogatója és megjelenítője volt mindig. Tagjai eleinte a korábbi szabad világ svájci és magyar tudósai, akiket nem kötöttek ideológiai korlátok, és a magyar történelem igazságtalanságai és hamisításai ellen kívántak tenni. Kezdetből fogva voltak, s utóbb egyre többen lettek magyarországi és Kárpát-medencei tagok, kutatók is, akik előbbieik hatását közvetlenül élvezve bátran nyúltak a megoldatlan kérdésekhez, közelítették az értékes, igaz és érdekes történelmi folyamatunkat. Ezekből csak az általam legfontosabbnak tartottakat emelem ki most e rövid időben, s ha méltatlanul mellőzök is vele minden más komoly eredményt és kutatót, a tájékoztató képrajzolást rólunk talán teljesíthetem valamennyire. Hangsúlyozva, hogy a Zürichi Magyar Történelmi Egyesületet egyfajta társakadémiának tekintem, a magyar tudományt gazdagító, kiegészítő vállalkozásnak, amely eleve és szándékosan olyan tudományos területeken indított és indít kutatást, ahol a hazai tudósok nem annyira tevékenyek, vagy az általánosabb kérdések mentén támogatott kutatói kör nem érdekelt, de éppen a nemzetközi tudományos élet kiterjedtebb és érzékenyebb megismertetése által az egyéni indítatások beteljesítésén túl, egyetemes és magyar küldetést teljesít. Ez utóbbi pedig nem korlátozódik kifejezetten a kutatásra, hiszen a környező országok magyar történelemtanárait továbbképző tanfolyamaink, valamint előadás sorozataink nagy hiánypótlást végeznek.

Nézzünk hát egypár kutatási eredményt:

Ahogy a római kor végi pannóniai kereszténységről se emlékezik meg történetírásunk, úgy a hunok, avarok és az árpádi magyarok saját kereszténységét sem fogadják el, hanem a

korábbi hitviták eredményeként kialakult korabeli nyugati pogányozást szajkózzák még mindig, pedig elég sok adat és szerző bizonyítja, hogy sajátos kereszténységünk a keleti változatok párhuzamának tekinthető. Nemrég elhunyt tagunk, a ZMTE Tudományos Tanácsát hosszú évekig vezető kiváló történész, Dr. Zachar József, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, habilitált egyetemi tanár, összegyűjtötte ezeket. És elénk tárva felhívta a figyelmünket nem csupán ennek a tudományos ténynek a nagyszerű értékére, hanem egyenesen arra, hogy „miközben eleink mindenkor isteni elhivatottságuk tudatában léptek fel és az emberiség javára cselekedtek, hol csak példamutatással, hol egyértelmű fellépéssel”, azóta „nem hagyott magunkra bennünket Istenünk, Hozzá fordulva és nemzeti öntudatra ébredve, új magyar jövendőt építhet a magyarság”.⁸ Ezen isteni útmutatást régmúltunktól a késői kor történelemhamisítása megtagadta, a magyar jövő építés reményének letörésére. Zachar József fő kutatási területét sokkal későbbi történelmi időszakaink jelentették, ahol szintén korszakalkotóan működött. Kutatásunk az ő eredményeit megerősítő folytonossági, azonossági nyomokra lelt, s az új tényekről szóló beszámolóhoz az általa feltárt bizonyítékok egyúttal magyarázatként szolgálnak.

Több kutatónk is foglalkozott a hun–avar–magyar folytonosság kérdésével, új megvilágításba helyezve az utóbb – félrevezetően – honfoglalásnak nevezett, valójában a Kárpát-medencei hatalmi egységet helyreállító folyamatot. Ennek során felmerült és bizonyítást nyert, hogy az itt élő lakosság műveltségre, nyelvre és embertani, genetikai, vércsoportjellelmezőkre tekintettel teljes azonosságot mutat a Kárpát-medence egészében, sőt ez néhány szomszédos népre is áll, amit csak az itteni földműves népesség folytonosságával és kiterjedésével, majd sorozatos visszajövetelével magyarázhatunk.

E meglepő tényeket csak a legkorszerűbb, legújabb kutatási eszközökkel és módszerekkel lehetett elérni, amelyek használatát egyesületünk tagjai számára a gazdagabb külföldi tudományos eszköztár, illetve a legnehezebb tudományos kérdések végére járásának igénye ösztönözte. Ez a tudományos elkötelezettség azonban nemcsak a kifejezett újdonság iránt, hanem a korábban a magyar történelemtudomány által felhalmozott értékek megőrzése és gyarapítása iránt is megnyilvánult. A magyarországi újabb keletű változásokkal pedig ezt a szellemi készletet az ország történelmi és nemzettudatának, jelképeinek megújításával kapcsolatban a felelős tényezők és a nagyközönség rendelkezésére tudtuk bocsátani.

Utoljára szólok még egy fontos dologról. Különösen egyesületünket kezdettől fogva vezető elnökünknek, Csihák Györgynek a szívügye ez, és a ZMTE hatásának is köszönhető, hogy ma már széles körben beszélnek róla. Ez a tudományos nézetrendszer felmutatja a történelmi alkotmányunkhoz vezető és azt beteljesítő műveltségi folyamat jelentőségét, hogy e közjogra épített alkotmány történelmi mélységű nemzeti emlékezet, olyan jövőt akaró igyekezet, amely a legmegbízhatóbb társadalmi eszköz állam és polgárai életének fenntartására. Ugyanakkor a többi nemzet és állam számára is mintaként szolgál – azok vándorhódítása, birodalmi elnyomása, illetve területablása után. Mert az alkotmányos alapba nem illik az embert és társas közösséget, azaz a közjogot csorbító cselekvés, esemény, elv, – míg a jogot és az erkölcsöt helyreállító életerő kiküszöböli e hibát, előbb elvi szinten, majd gyakorlatban. Ha ma minket jogtalanul felhasználó és romboló befolyás érint, a magunk hagyományából kell erőt merítenünk az azt kiküszöbölő megoldáshoz. Legalapvetőbb eszme nyelvünkben, gondolkodásunkban és megnyilvánulásunkban a mellérendelés, a cselekvő és alkotó tevékenységben megjelenő egyenrangúság, együttműködés. Ma már bolygónyi és emberiségi méretben is ez az egyetlen üdvözítő lehetőség.

⁸ Zachar József: *Egy az Isten, egy a Nemzet. Írások Jézus-hitű magyar eleinkről*. Heraldika, Budapest, 2006. p. 8.